

LIVS KAMP

*Sal sér hon standa sólu fegra,
gulli þakðan á Gimléi;
þar skulu dyggvar dróttir byggja
ok um aldrdaga ynðis njóta.
(Voluspá 64)*

Sten- och betongdammet började sakta lägga sig men sved fortfarande i Livs ögon. Det ringde dessutom i hennes öron och högerfoten var bortdomnad, men i övrigt verkade hon inte ha några allvarligare skador. Hon plockade fram sin mobiltelefon, slog på ficklampan och såg sig omkring i det lilla hålrummet som hade bildats vid explosionen. När blicken landade på högerfoten såg hon att den låg under en bit betong, vilket förklarade varför den var bortdomnad. Med hjälp av sin vänstra fot lyckades hon trycka bort betongklumpen, varpå känseln genast återvände. Tack och lov verkade foten inte vara krossad eller bruten.

När dammet slutligen hade lagt sig kunde Liv se att det stack upp blodiga kroppsdelar ur rasmassorna, kroppsdelar som tillhörde människor som med all sannolikhet var döda. Märkligt nog kände hon sig inte rädd utan upplevde snarare en blandning av tacksamhet och skuld. Hur och varför var hon den enda som hade överlevt? Det var en fråga som skulle

hemsöka henne under resten av hennes liv. Särskilt som det fanns en hel del barn bland de döda, oskyldiga barn som genom slumpen befunnit sig på fel plats vid fel tillfälle. Barn som i en rationell och rättvis värld borde ha fått fortsätta leva.

Liv var också ett barn. Ett elvaårigt barn som även hon befunnit sig på fel plats vid fel tillfälle. Men hon hade i alla fall klarat sig. Hur länge till hon skulle fortsätta vara vid liv var dock oklart. Hon satte absolut ingen tillit till de världsfrånvända gudarna, som gång på gång hade bevisat att de inte gick att lita på. De var helt enkelt för självupptagna. Hennes enda hopp låg alltså hos välsinnade och hjälpsamma främlingar.

Liv visste mycket väl att även människor kunde vara självupptagna och opålitliga. Det kaos hon nu befann sig i hade exempelvis orsakats av en ovanligt illasinnad människa. Hon hade aldrig förstått varför desperata vuxna alltid tog till våld när argumenten tog slut. Hur kunde andra människors liv vara så oviktiga när det gällde att övertyga världen om att man hade rätt? Som om antalet oskyldiga döda var bevis för någonting annat än hur mycket ilska en människa bar på.

Ilska var något Liv kände till alltför väl, framför allt genom sina föräldrar. Hon hade inga minnen av dem där de inte grälade om någon obetydlig bagatell. Men märkligt nog bråkade de aldrig om pengar eller hushållssysslor, som ett normalt par, utan bara om tid. Framför allt den egna tiden. De vägrade helt enkelt att kompromissa med sina ambitioner. När det gällde att ägna sig åt sina karriärer, sociala hierarkier eller fritidsintressen fick ingenting komma i vägen. Särskilt inte familjen. Och det blev inte bättre efter skilsmässan. Då skulle de bråka om vem som skulle ha vårdnaden om henne. Inte för att de egentligen brydde sig om henne som person. Det handlade enbart om vem som skulle få mest tid med barnet, eftersom det tydligen fanns någon idiotisk vinst i det också.

Utan förvarning föll det ner grus och små betongbitar från ovan, vilket fick Liv att rycka till. Hon förstod att räddningsarbetet måste ha påbörjats och kröp in under en kraftig stål balk för att minska risken för att begravas under några större rasmassor. Tack och lov fanns det naturliga glipor i konstruktionen av den före detta tunnelbanestationen, så hon led åtminstone inte brist på syrerik luft. Emellanåt fick hon också kontakt med sitt mobilnätverk och kunde därför följa nyhetsmediernas livesändningar från ovan, där det talades om terordåd och en ökad hotbild mot Sverige. Hon fick även veta att räddningsarbetet skulle ta någon timme eller två, så hon fick tålmodigt vänta på sin eventuella räddning eller undergång.

För att spara på mobiltelefonens batteritid, samt minska sin begynnande ångest, lade Liv ifrån sig mobilen och försökte fokusera på att tänka trevliga tankar. Men det var betydligt lättare sagt än gjort, inte minst eftersom händelserna precis innan explosionen spelades upp i hennes huvud om och om igen.

Liv hade stått tillsammans med sina föräldrar på perrongen och väntat på nästa tunnelbanetåg. De hade precis varit på ett samtal med familjerätten, som än en gång misslyckats med att vara opartiska och enbart sympatiserat med mamman. För att slippa höra föräldrarnas vanliga efterspelsbråk spelade hon extra hög musik i sina lurar samtidigt som hon i en tyst protest gick längre och längre bort från dem. Till slut var avståndet så stort mellan dem att hon hoppades att ingen skulle förstå att de var släkt med varandra.

Då såg hon den. En underlig liten anordning som hon så här i efterhand förstod måste ha varit *bomben*. Men i motsats till nyhetsrapporteringens vilda gissningar och önskepropaganda var det inte någon levantisk terrorist som höll i den. Det var en helt vanlig svensk man, vars desperata handling

inte alls berodde på någon religiös eller ideologisk extremism. Han var bara extremt arg. På Livs mamma. Mannen med bombföremålet i handen var nämligen hennes pappa. Till en början hade han bara hållit fram den hotfullt mot mamman, som inte tycktes förstå vad det var för något och i stället ansträngde sig extra mycket för att ignorera honom. Om det hade varit den utlösande faktorn kunde Liv inte avgöra, men strax därefter hade pappan kastat sig mot mamman och sen ... Sen mindes Liv ingenting mer. Inte förrän hon vaknade upp i den dammfyllda underjorden.

Hålrummet skakade oväntat till och det föll ner stora mängder grus och betong precis framför Livs fötter, sedan hördes röster från ovan. Räddningsarbetarna kunde tydligen se att hon satt hopkrupen under stålbalken och bad henne sitta kvar så ett tag till.

Liv hade ingen som helst tanke på att röra sig. Dels ville hon verkligen överleva det här, dels hade hon kommit till den tillfälligt förlamande insikten att hon var föräldralös. Vad det egentligen innebar eller skulle få för praktiska konsekvenser visste hon inte. Men från och med nu var hon i alla fall kvinna över sitt eget liv och skulle inte längre bollas fram och tillbaka mellan två självupptagna och oengagerade föräldrar. När Liv tänkte efter kände hon faktiskt ingen som helst sorg över deras död. Hon var absolut inte likgiltig, men den försummelse hon hade utsatts för under hela sitt elvaåriga liv hade helt enkelt satt stopp för all form av känslomässig anknytning. Föräldrarna var snarare som ett sedan länge förgånget och obetydligt minne, som från och med nu skulle blekna i allt snabbare takt.

Liv förstod på de allt högre rösterna från ovan att hon inte hade många minuter på sig innan räddningsarbetarna skulle nå fram till henne. Och eftersom hon varken ville hamna på

barnhem eller i fosterhem måste hon försöka övertyga dem om att hon hade varit helt själv på tunnelbanestationen. Hon ville till varje pris undvika att kopplas ihop med sina föräldrars döda kroppar. Kroppar och kroppar förresten, det fanns nog inte mycket kvar av dem efter den kraftiga explosionen. Hon insåg dock att detta skulle vara till hennes fördel, eftersom hennes eventuella kropp sannolikt också skulle antas ha förintats i sprängdådet.

Trots att Liv aldrig önskat sig föräldrarnas död kunde hon inte förneka att den kom väldigt lägligt. Det senaste året hade hon nämligen förberett sig för att lämna hemmet, byta identitet och påbörja ett helt nytt liv på egen hand. Sin ålder till trots hade hon redan lyckats ordna ett lämpligt boende men också sammanställt en väl genomarbetad lista över passiva inkomster. Dessutom hade hon hittat en grundskola som genom ett pilotprojekt fått tillstånd att bedriva distansstudier. Hon skulle med andra ord kunna lämna sitt gamla liv bakom sig utan att väcka minsta uppmärksamhet.

När Liv efter en relativt odramatisk räddningsinsats stod som ensam överlevare uppe i den raserade tunnelbanestationen kände hon sig som sin namne i den nordiska mytologin. Det vill säga den Liv som efter Ragnarök skulle återbefolka den nya världen tillsammans med den enda manliga överlevaren, Livtrasir. Även om Liv inte hade några som helst planer på att föröka sig och föra sina dysfunktionella gener vidare, var det ändå en tröstande liknelse. Precis som i myten skulle hon nämligen skapa en ny och mycket bättre värld för sig själv. En värld där hon efter elva års lidande äntligen skulle få sinnesro. En värld där hon faktiskt skulle kunna njuta av allt som livet hade att erbjuda. En värld där en gyllene sol alltid skulle skina. En värld där Liv var viktigast av allt.